

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová
Překvapení
pod Andami

MELANIE MILBURNEOVÁ

PŘEKVAPENÍ
POD ANDAMI

PŘEKLAD

IRENA GERCZAK

Milá čtenářko,

*červen je asi můj nejoblíbenější měsíc. Měsíc rozeplatý mezi dechem jara a pulzem léta, měsíc s korunou světla. Dny se natahují do zlatých nekonečen, jako by slunce nechtělo zavřít oči, a obzor hoří měkkým plamenem soumraku. V nejdelších dnech roku se čas rozplývá v trávě provoněné senem a ve stínech stromů, jež už nejsou jarně křehké, ale plné síly. Noci jsou žhavé a tiché, nesou v sobě šepot dálky a příslib doteků. Hvězdy se třpytí nad rozpálenou zemí a vzduch vibruje cvrkotem, jako by sama příroda zpívala píseň o dozrávání. Jaro odkládá svěží zelený šat a obléká si hlubší barvy a odvážnější vůně. Je to měsíc na prahu prázdnin a snů, měsíc, kdy se srdce učí zpo-
malit, a přesto hořet ve zběsilém rytmu. Je to měsíc otevřených oken, bosých kroků a odvahy nechat se unášet teplem, které slibuje, že léto už stojí za dveřmi.*

Pro mě je červen asi mnohem více měsícem lásky než populární květen

Takže

S láskou

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

PŘEKVAPENÍ POD ANDAMI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Valquez Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Irena Gerczak

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Překvapení pod Andami, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2886-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2887-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2888-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Slovo, které Teddy přímo bilo do očí na poslední vůli jejího otce, sice začínalo na P, ale nebylo to slovo peníze. Vyděšeně se s otevřenými ústy podívala na rodinného právníka. „Provdat se?“

Pan Benson vážně přikývl. „Obávám se, že je tomu tak. Musíte se provdat, a to do jednoho měsíce. V opačném případě Hugo, vnuk vašeho strýce, zdědí pozemek a s ním veškeré objekty, akcie a fondy, včetně panství Marlstone.“

„Ale to přece nemůže být pravda!“ Teddy sevřela opěradlo křesla tak pevně, až se jí prsty zaryly do kůže. „Tatínek mi říkal, že tenhle dům je můj. Řekl mi to ještě den před tím, než umřel. Opakoval mi, že budu mít vždycky tuhle střechu nad hlavou.“

„Váš otec změnil svou poslední vůli měsíc před tím, než mu byla diagnostikována rakovina,“ vysvětloval právník, „jako kdyby tušil, že mu nezbývá moc času, a chtěl dát své záležitosti do pořádku.“

Své záležitosti?

To je přece můj dům! To je moje záležitost. Můj život! Moje bezpečí a moje jistota. Jak mi to jen tatínek mohl udělat, jak mohl odkázat dům příbuznému z druhého kolena, který ho po celou dobu jeho nemoci ani jednou jedinkrát nenavštívil?

Srdce jí bilo překotně a tak silně, až cítila krev pulzující v konečcích prstů. Šok jí proletěl celým tělem

jako blesk. Zamrkala, aby se zbavila mžiteků před očima. Co je tohle za noční můru? Zdá se jí to, nebo skutečně sedí v knihovně otcova právníka a vede s ním tenhle bláznivý rozhovor?

Určitě je to nějaké nedorozumění.

Během posledních pěti měsíců bez ustání pečovala o otce, který měl rakovinu slinivky, byla s ním v jeho poslední hodině a držela ho za ruku, když jeho duše opouštěla tento svět. Jeho poslední dny byly jediné období, kdy měla dojem, že si jsou blízcí. Sděloval jí útržky zážitků ze svého dětství, o nichž se až do té doby nikdy nedozvěděla. Objasnily jí mnoho ohledně jeho složité osobnosti. Pochopila, proč podle něj dělala pořád něco špatně, proč bylo naprosto nemožné se mu zavděčit. Proč potřeboval mít neustále nade vším dohled a proč se nikdy nezajímal o její názor. Když umíral, podařilo se jí mu v hloubi duše odpustit. Dokonce mu stačila říct, že ho má ráda. Přitom si kdysi přísahala, že něco takového nikdy v životě neudělá.

A přesto na ni po celou dobu jenom šil nějakou boudu.

Těžce polkla. Najednou ji bolelo v krku, jako by jí tam vězel nějaký obrovský ořech. Jak to, že se nechala tak nachytat? Vyvolal v ní pocit bezpečí a pak jí podtrhl koberec pod nohama. Proč si neuvědomila, že k tomu dojde? „Můj otec mě přesvědčoval o tom, že Marlstone mi navždy zůstane.“ Teddy se snažila mluvit jasně a klidně, přestože v ní emoce vířily a připadala si jako na centrifuze. „Proč si to jenom rozmyslel? Určitě se přece nemusím vdávat jen proto, abych získala, co by ve skutečnosti mělo být automaticky moje. To přece není normální!“

Právník zafukal perem na dokument ve svých rukou. „Navíc to obsahuje další specifikaci.“ Na okamžik se zarazil, jako by se snažil najít způsob, jak jí

sdělit následující informaci, aniž by ji ještě více rozčílil. „Váš otec také zmínil konkrétního ženicha.“

Jako by jí nějaký dráp sevřel vnitřnosti. Zmínil konkrétního... „Cože?“

Strčil jí smlouvu přímo před oči. „Chce, abyste se provdala za Alejandra Valqueze.“

Teddy zírala na to jméno. V duchu viděla muže, jemuž patřilo. Při jeho představě měla dojem, že jí páteř přestává držet po hromadě. Byl to impozantně vysoký playboy s tmavými vlasy a čarovným úsměvem padlého anděla, kolem něhož se slétaly ženy jako vosy na med. Cítila, jak jí hoří tváře. To je určité nějaký hloupý vtip. Otec by přece nedokázal být tak strašně krutý, aby ji nutil provdat se za někoho, kdo očividně patří do úplně jiné kategorie. Každý by se jí vysmál. Novináři by si na ní smlsli. Nikdo by tomu neuvěřil. Alejandro Valquez a támhleto? Dokázala si představit titulky:

**NEMASTNÁ NESLANÁ NEVĚSTA UPROSILA
ARGENTINSKÉHO KRASAVCE, ABY S NÍ UZAVŘEL
VÝHODNÝ SŇATEK**

Co jenom provedla, aby si něco takového zasloužila? Snaží se jí dát otec najevo, jak jí opovrhoval? Chtěl z ní udělat terč posměchu? Chtěl, aby ji všichni v zaplivaných hospodách pomlouvali po celé příští desetiletí?

Teddy se zhluboka nadechla a snažila se uklidnit. Pomalu pohlédla na právníka. Hlavně klid! Určitě existuje nějaký způsob, jak tohle vyřešit. Jestli zpánikaří nebo bude hysterická, nic tím nevyřeší. Vyrovnaně a s chladnou hlavou, to je její typický pracovní postup, i když jí pod povrchem nervy napětím praskají. „Existoval by nějaký způsob, jak... jak to obejít?“

„Ne, pokud si chcete udržet exkluzivní vlastnictví panství Marlstone.“

Zadávala se z okna knihovny na zahradu a rozsáhlá pole za ní, na zelená údolí lemovaná živým plotem, záhyb řeky protékající lesem, označující hranice pozemku. Klidná hladina stříbrného jezera, platany, buky a tisy pevně spočívaly na svém místě, netečné k životním změnám, které kolem nich probíhají.

Sídlo Wiltshire a okolní pozemky byly její domov. Její inspirace k práci ilustrátorky dětských knih. Její obrázky přírody s pohádkovými tématy pocházely právě odsud.

Má tu ateliér.

Má tu domov.

Má tu svou svatyni.

Jak by o to všechno mohla přijít? Jak může být vytržena z vlastních kořenů, jako by nebyla nic víc než pouhý nájemník? Jak to otec asi myslel?

Znovu se jí sevřel žaludek.

Cožpak mu na ní vážně ani trochu nezáleželo?

Cožpak nevěděl, jak se jí hnusí muži jako Alejandro Valquez? Alejandro byl odporně bohatý a nesmírně pohledný švihák, který stejně jako jeho mladší bratr Luiz chodil jen s modelkami a filmovými hvězdami. S překrásnými ženami. S dokonalými ženami.

Alejandro si ji v minulosti ani nevšiml. Dívky jako ona byly pro muže jeho typu neviditelné. Když mu ji otec před lety představil, jeho černé oči hleděly doslova skrz ni. Sotva otevřel ústa na pozdrav, a vzápětí si všiml vysoké štíhlé blond krásy, která stála přímo za ní. Brzy nato se s ní zasnoubil. Jejich známost plnila bulvární tisk po několik měsíců, až nakonec supermodelka Mercedes Delgadová zrušila sňatek v poslední minutě.

Na co si to otec hraje, když se snaží vnutit mě člověku, který může mít jakoukoli ženu, na niž se podívá?

Teddy s otcem si nebyli nikdy blízcí. Nikdy neskrýval, že by raději měl syna. Od jejího útlého dětství kritizoval všechno, co řekla nebo udělala, a ona ho přes to, stejně jako všechny malé holčičky, milovala. Snažila se, aby ji pochválil. Toužila po tom, aby si ho získala. Trvalo jí celé roky, než si uvědomila, že je příliš zaujatý svou prací a příliš posedlý nutností vyhrát každý obchodní souboj, než aby se o ni mohl zajímat. Neměl na ni čas, přestože dělal možné i nemožné, aby ji po rozvodu získal do péče. Dostat ji do péče byla zkrátka další bitva, kterou chtěl vyhrát. Další vítězství.

Snaží se ji tímto způsobem potrestat za to, že mu nikdy neodpustila, jak přivedl její matku předčasně do hrobu? Nebo se tak strašně styděl za to, jaký staropanenský život jeho dcera vede, že se rozhodl vnutit ji muži, jehož pozornost by sama nikdy neměla šanci přitáhnout?

Jméno Valquez bylo synonymem pro bohatství a prestiž. Bratři Valquezové byli dva krasavci, kteří nevynechali žádný večírek a z žádného neodcházeli sami. Kdyby se snad někdy někdo z nich rozhodl, že se usadí, jistě by to nebylo s někým, jako je ona.

Teddy se znovu pohledem střetla s právníkem. „Měl by z toho Alejandro něco? Má důvod na takovou dohodu přistoupit?“

„Před dvaceti lety váš otec koupil nějaké pozemky od Alejandrova otce, aby pomohl rodině, která se ocitla v tíživé situaci, poté co měl Paco Valquez nehodu na koni a ochrnl na ruce i na nohy,“ vysvětlil Benson. „Tyto pozemky si váš otec ponechal celou dobu ve vlastnictví, přestože se Alejandro mnohokrát snažil vykoupit je od něj zpět. Pozemky znovu získá v okamžiku sňatku s vámi.“

Mám být vyměněná za pozemky? Použitá jako platidlo za zboží? Jak mi to jen otec mohl udělat?

Feudalismus už přece dávno skončil! Žijeme ve dvacátém prvním století. Ženy si mají své manžely vybírat samy.

Zamilovat se.

Být milovány.

Teddy tajně snila o tom, že jednou prožije pohádkový vztah, jelikož její rodiče se rozvedli, když jí bylo sedm. Věřila v čarovnou moc lásky, přestože sama nic takového neviděla ani nezažila. Lidé se mají zamilovat a mít se rádi po celý život, a ne uzavírat sňatky kvůli prestiži či majetku.

Jak by mohla ignorovat nejhlubší touhu svého srdce a vdát se z jiného důvodu než z lásky? Zpochybnila by tak vlastní životní hodnoty. Odmítala zachovat se jako její matka, která se vdala pro společenské postavení a z toho vyplývající finanční jistotu, a pak se málem propadala hanbou, když to všechno špatně dopadlo.

Určitě musí existovat způsob, jak to obejít.

Teddy se znovu podívala na právníka. „Co si o tom myslí Alejandro? Už mu to někdo oznámil?“

„Je v situaci, kterou bych neváhal označit za bezvýhodnou.“

„Jak to myslíte?“

„Pokud podle ustanovení vašeho otce Alejandro odmítne sňatek s vámi, pozemky, o které tak stojí, budou prodány.“

„Člověk tak bohatý jako on by jistě neměl problém je koupit, jakmile budou na prodej, ne?“

Právník zavrtěl hlavou. „Obávám se, že to nebude možné. Váš otec přesně formuloval, že pokud se Alejandro odmítne zachovat v souladu s ustanoveními jeho poslední vůle, dané pozemky budou prodány developerovi. Jeden z místních developerů už o ně projevil zájem, a jistě po nich bez prodlení skočí, jakmile budou na prodej. Dovedl bych si představit, že

se jich Alejandro nebude chtít jen tak snadno vzdát, i když by to znamenalo sňatek s někým, koho vůbec nezná. Z tohoto pohledu můžete oba z dané situace těžit.“

Teddy ucítila na jazyku pachuč žluče. Cožpak si otcův právník, stejně jako všichni ostatní, myslí, že nemá šanci najít manžela jiným způsobem? Narovnála se a podívala se na právníka svým typickým ledovým pohledem. „Můžete oznámit *señoru* Valquezovi, že si nedokážu představit reálnou situaci, za níž bych kdy mohla přistoupit na sňatek s ním.“

„To si ze mě utahujete?“ vyjel Alejandro na právního zástupce londýnské pobočky firmy Marlstone Incorporated.

„Chcete-li získat pozemek Mendoza, který Clark Marlstone kdysi koupil od vašeho otce, pak musíte udělat právě to.“

„On ho od mého otce nekoupil,“ procedil Alejandro skrz zaťaté zuby, „ukradl mu ho. Zaplatil zlomek skutečné ceny. Využil naší finanční situace po tom, co otec utrpěl vážné zranění. Všechno zmanipuloval tak, aby se dostal k našemu vlastnictví, a přitom mu všichni věřili, že nám prokazuje laskavost. Ten mizera!“

„Ať je tomu jakkoli, nyní máte možnost získat všechno zpět, aniž byste zaplatil jediné peso.“

Alejandro se dlouze nadechl. Stejně by za to zaplatil. Stálo by ho to svobodu. A svoboda pro něj byla ze všeho na světě nejdůležitější. „Ani si nevzpomínám, že bych se s Marlstoneovou dcerou někdy setkal.“ Podíval se na listinu a našel na ní jméno. „Theodora, je to tak? Co je vůbec zač? Jak ona se na to tváří? Anebo to všechno spunktovala ona?“

Dokázal si ji představit. Zhýčkaná a rozmazlená. Zase jedna pitomoučká zlatokopka, která se chce

výhodně vdát. Tatínkova princeznička, která by ráda trochu popolezla na společenském žebříčku a zařídila si snadný život. Dovedl si představit, jak do tatíčka hučela, dokud nevymyslel něco, aby měla nadosmrti vystaráno. Dostane snového manžela, a přitom nebude muset ani hnout brvou.

Do háje, do něčeho takového se přece vmanévrovat nenechám!

„Je rozhořčená stejně jako vy,“ odpověděl právník. „Má v úmyslu napadnout pravost poslední vůle.“

Kéž by. Alejandro dobře věděl, že všechny ženy jsou výtečné herečky. Theodora Marlstoneovou podá protest a bude naoko dělat problémy. Všechno proto, aby nebyla na první pohled patrná její hamižnost. Samozřejmě, že si ho chce vzít. Byl považován za triumfální úlovek, za jednoho z nejžádanějších svobodných mužů v Argentině, ne-li na celém světě. „Jakou má šanci?“

„Moc velkou ne,“ odpověděl právník. „Ta poslední vůle je neprůstřelná. Když ji Clark Marlstone psal, byl naprosto svéprávný. Měl tři doktory, kteří potvrdili její platnost. Vypadá to, jako kdyby očekával, že buď jeden z vás, nebo oba, se pokusíte jeho vůli neuposlechnout a snažit se v ní najít nějakou mezeru. Snaha o anulaci by byl nákladný a zdlouhavý proces. Já bych vám radil vykonat, co v ní stojí, a snažit se z toho vyzískat co nejvíce. Je to jen na šest měsíců.“

To se vám lehko řekne.

Alejandro si prohrábl vlasy rukou. Už tak měl příliš mnoho starostí. Měl v pěstounské péči dvě děti z ulice, Sofi a Jorgeho, staral se o to, aby měly dobrou stravu a střechu nad hlavou, vzdělání a rodinné zázemí, alespoň tak, jak to jako svobodný mohl zvládnout. Ke svým starostem nepotřeboval přidávat ještě manželku. Patnáctiletý Jorge byl stále ještě v obtížné fázi života, a neustále se rozhodoval, zda se má

autoritě vzepřít, anebo ji respektovat. Připomínal mu mladšího bratra Luize, když byl v jeho věku, a nemohl zapomenout na to, jak dlouho mu trvalo a co všechno musel podstoupit, aby ho uchránil od nebezpečí. Osmnáctiletá Sofi už byla rozumnější, nedávno vyjádřila přání přestěhovat se do Buenos Aires a přihlásit se na školu pro kosmetičky. Z představy, že by žila sama ve velkém městě, kde by ji nemohl sám ani jeho zaměstnanci být neustále nablízku, mu nebylo právě lehké.

Oženit se by bylo obtížné rozhodnutí i v případě, kdyby šlo o někoho, k němuž by ho poutal tak silný cit, že by si dokázal představit tak silný závazek. Ale oženit se s někým, koho vůbec nezná? Byl nervózní při pouhém pomyslení na slovo svatba. Báł by se toho, že by někdo vedle něj byl, a najednou aby přestal být, jako to udělala jeho matka otcí. Hrdě nosila snubní prsten a vychovávala syny, a ze dne na den se najednou rozběhla k letadlu do Francie a zamířila vstříc novému životu. Nechala za sebou prsten, rozhodnutí o rozvodu a dva udivené malé chlapce.

Alejandro se jednou pokusil o trvalý svazek, a dopadlo to příšerně. A co horšího, viděl, že se blíží konec. Rozčilovalo ho, že připustil, aby to, co cítil, zastínilo to, co viděl. Podle jeho zkušeností ženy chtěly peníze a jistotu. Udělaly by naprosto všechno, aby je dostaly. Zamilovávaly se podle toho, jak naditá byla něčí peněženka. Už se nikdy nenechá zmanipulovat, umluvit ani podvést, aby nějaké z nich znovu uvěřil.

Nyní je starší a moudřejší. Nikdy nedovolil, aby mu city zatemnily úsudek, ovlivnily jeho uvažování nebo odvedly jeho pozornost od cíle. Celé otcovo vlastnictví nedal znovu dohromady pomocí nějakých citů. Vybudoval ho potem a krví, a tím, že byl pokaždé chytřejší než konkurence. Ať se před ním objevila

jakákoli překážka, překonal ji, překročil nebo obešel. Vymazal ji z povrchu zemského.

Tahle záležitost nebude jiná.

„Kde je?“ zeptal se Alejandro perfektně oblečeného majordoma, který mu přišel otevřít dveře panství Marlstone ve Wiltshiru.

Sněhobílé husté obočí dodávalo jeho vlhkým modrým očím upjatý výraz. „Slečna Teddy je v tuto chvíli zaneprázdněná.“

No to je gól! Slečna je zaneprázdněná! Kdyby tak chtěla být zaneprázdněná po zbytek života s někým jiným!

„Jsem si jistý, že se jí podaří mě nějak vmáčkнуть do svého nabitého programu.“ Měl chuť pohrdlivě si odfrknout, ale ovládl se.

Slečna Theodora Marlstoneová pravděpodobně čeká, až jí zaschne samoopalovací sprej, až jí bude nalepen umělý nehet, nebo si nakrucuje umělé řasy. Může na světě existovat nějaká duchaprázdnější bytost než rozmazlená tatínkova holčička? A co je to, sakra, za jméno, Teddy? Ztratila snad naprosto pojem o tom, zda je hračka nebo lidská bytost?

„Pokud zde laskavě posečkáte, oznámím jí, že jste požádal o rozhovor...“

„Hele, kámo, bez urážky,“ přerušil ho Alejandro, „nemám čas ani chuť tady postávat a čekat, až si tvoje panička nalepí umělé nehty. Buď mě za ní zaveď, nebo si ji najdu. Tak která možnost to bude?“

„Ani jedna,“ ozval se za ním klidný hlas.

Alejandro se otočil a spatřil za sebou drobnou postavu, stojící ve dveřích haly. Neměla ani jeden falešný nehet, nevšiml si ani umělého opálení. Měla na sobě oblečení, které jako by vytáhla z pytle na charitativní účely, její vlasy budily dojem, že by musela skočit po hlavě do vody, kdyby s nimi chtěla něco

udělat. Byl to divoký hnědý shluk spíše vlnitých než kudrnatých vlasů, který nevykazoval žádné známky toho, že by si je snažila nějak upravit. Pokud se jich v poslední době dotkla, snad jediné proto, aby si je rozčuchala. Na sobě měla kalhoty neurčité hnědavé barvy, očividně nežehlené tričko, a svetr, který měla přes něj, byl už tak starý, že se začal žmolkovat. Celý její oděv byl mužský a byl jí příliš velký, takže vypadala jako párátka zakryté plachtou.

Proč se, u všech všudy, obléká takhle odporně? Je to dědička úctyhodného panství, které má hodnotu mnoha milionů. Mohla by si dovolit nosit nejžhavější módu. Proč se obléká jako metařka?

Jeho pohled vzápětí upoutala hůl s kostěnou rukojetí, o níž se opírala způsobem, který by se dal popsat jako hrdý vzdor. Pocítil škubnutí v hrudníku, asi jako pocítí noha, když mine schod.

Tak proto.

„Slečna Marlstoneová?“

„*Señore* Valquezi, je mi potěšením znovu se s vámi setkat.“

Alejandro se nerad cítil v nevýhodě. Vadilo mu, že ona toho o něm asi ví víc než on o ní. Bylo na ní něco, co mu říkalo, že by se měl mít na pozoru. „My jsme se... ehm... už někdy setkali?“

Ztuhle pohnula rty, což asi měl být úsměv, ale její modrošedé oči zůstaly ledové. „Ano.“ Sotva znatelně zvedla bradu. „Vy si nevzpomínáte?“

Alejandro v mžiku projel svůj vnitřní harddisk. Už chodil s mnoha ženami. Ještě větší počet žen měl v posteli. Nikde v paměti však nedokázal nalézt dívku s očima tak hluboko posazenýma, že vypadaly tmavší, než ve skutečnosti jsou. Měla výrazné obočí a řasy i bez řasenky husté a tmavé. Ostře řezané lícní kosti a nosík, který jako by se chtěl nad ně vyvyšovat. Ústa měla plná a na první pohled nevinná, a přesto

se jí v koutcích ukazoval náznak cynického úsměvu, podobného jako byl často k vidění u Alejandra.

„Obávám se, že mi to budete muset připomenout.“ Vyloudil nucený úsměv. „Při výkonu svého povolání se neustále setkávám s mnoha novými lidmi.“

Bez mrknutí vydržela jeho pohled a ve výrazu jejích očí bylo cosi znepokojivého. Připadalo mu, jako by dokázala prohlédnout skrz jeho masku sebevědomého úspěšného muže a uviděla pod ní bojácného desetiletého kluka, který se musel vyrovnat s vážnou nehodou svého otce a útekem matky. Ona sama na sobě neměla žádný mejkap, neměla žádnou masku, za níž by se mohla skrýt, a přesto měl dojem, že vypadá až příliš vyrovnaně.

„Setkali jsme se na Dni britského póla před několika lety.“

„Skutečně?“

„Při té stejné příležitosti jste se seznámil se svou bývalou snoubenkou.“

Alejandro za zdvořilým úsměvem pevně stiskl zuby. *Takže mi jde přímo po krku, děvka jedna! pomyslel si. Jaký tatíček, taková dcerunka! Hraje si se mnou. Vysmívá se mi.*

Připomíná.

Nesnášel, když mu někdo připomínal, jaký býval blázen. Ve čtyřiaadvaceti bláhově věřil, že láska existuje. Tehdy byl přesvědčený, že může prožít šťastný a naplňující život s bytostí, která ho miluje stejně tolik, jako on miluje ji. Že na tom, kolik má nebo nemá peněz, při tom nezáleží. Byl celý poblázněný představou, že si buduje novou rodinu, přesně takovou, do jaké patřil, než mu ji matka zničila, když ho opustila šest měsíců poté, co jeho otec utrpěl těžké zranění.

Jenomže se šeredně zmýlil.

„Omlouvám se, na naše setkání si nevzpomínám.“

Snažil se uhodnout její věk. Mohlo jí být mezi dvaceti a pětadvaceti, ale bez mejkapu a v tom strašlivém klukovském oblečení vypadala ještě mladší. „Byli jsme formálně představeni?“

„Ano.“

Alejandro ji stále nedokázal zařadit. Ovšem při pólu se setkával s mnoha lidmi. Jeho bratr hrál na koni, zatímco on pracoval na svých obchodech. Sponzoři a korporátní magnáti mu často strkali pod nos své dcerušky, ale on si vždy dával pozor na to, aby nespojoval obchod a potěšení. Očividně považuje za urážku, že si ji nepamatuje. Ale proč by měl? Byla na hony vzdálená typu, jaký se mu líbil. „Musela jste tehdy být velice mladá.“

„Šestnáct.“

Takže teď jí je dvacet šest. Svobodná, nemastná a neslaná, začala mít strach, že bude ještě ve třiceti na ocet. Takže jí tatínek pořídil ženicha.

Alejandro pocítil hořkost. Proč si vybrali právě jeho? Proč ne někoho jiného, kdo by na takový sňatek měl žaludek? Nebo je to nějaká pomsta za to, že si jí v minulosti ani nevšiml?

„Můžeme si někde popovídat?“ S pohledem na opodál stojícího sluhu, který vypadal, jako by vystoupil z historického filmu, dodal: „O samotě?“

„Tudy,“ pobídla ho.

Alejandro se vydal za ní a při pohledu na ni se zamračil. Očividně kulhala, takže její chůze nebyla jen podivná, ale dozajista i bolestivá, přestože se opírala o hůlku. Táhla za sebou jednu nohu, jako by svaly na ní nebyly dost silné, aby unesly její váhu. Ne, že by byla příliš silná. Vypadala, jako by ji jediný závan větru odnesl do dalekých krajín. Bylo to nedávné zranění? Vzpomínal, jestli o tom bylo něco v tisku, ale na žádnou zmínku si nevzpomněl. Možná ona není typ, který přitahuje novináře.

Pocítil jiskřičku zájmu. Bylo její zranění prvotní příčinou plánu na to, jak si opatřit ženicha? Myslela si snad, nebo si její otec myslel, že se jinak pod čepec nedostane? Možná nebyla krásná jako modelka, ale upoutaly ho klasické linie její tváře, její porcelánová kůže byla hladká a jemná jako květ magnolie, neobvyklá barva jejích očí vyvolávala představu jezera v zimě. Měla v sobě tichou krásu, která se objeví najednou a nechá vás úplně bez dechu.

Otočila se k němu, jakmile došli do knihovny. Její tvář neměla žádný výraz, jako neživá panenka. „Přál byste si skleničku?“

„Co se vám stalo s nohou?“

Stiskla rty, ve tváři se jí ukázala hrdost. „Mám whisky, brandy nebo koňak. Nebo víno. Červené. Bílé. Šampaňské.“

„Na něco jsem se vás ptal.“

„Ptal jste se dost hrubě.“

Alejandro pokrčil rameny, jako by mu to bylo jedno. Nepřišel sem, aby se s ní skamarádil. Je tu, aby se vykroutil z bláznivé pasti jejího otce. Chtěl ten pozemek. Chtěl ho, a udělal by téměř cokoli, aby ho získal.

Ale tohle ne.

Svatbu ne.

Pohled mu ztuhl. „Nepřišel jsem sem pít víno a bavit se o počasí. Jsem tady, abychom skoncovali s tím nesmyslem.“

Její výraz zůstal vyrovnaný. Rozhodný. Nesmiřitelný. „Já se za vás neprovdám.“

„Správně, v žádném případě.“

„Nemám v úmyslu se vdávat vůbec za nikoho.“

„S tím naprosto souhlasím.“

„Což nás přivádí k tíživému závazku otcovy poslední vůle.“

K *tíživému* závazku? Žije snad v minulém

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Překvapení pod Andami.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.